

ГЛАД

През целото лето напразно копнях
душите за капчица джжд.
Небето бе секаш запалена стряха,
и в суша безмилостна вред изгоряха
полята с пшеница и ржж.

И ужас облжхна селяците бедни,
сърцата им скржб вледени.
Те шушнат, споглежад се трепетни, бледни,
а бжрже дояждат се вече последни
прикрити от лани храни.

Една подир друга прихлупени хижи
пустеят и неми стжрчат.
Тжлпа след тжлпа из полята се ниже,
а мжлком по техните стжпки се движи
зловещия хишник Гладжт.

* * *

Като безчислени ята,
подгонени от есента,
далеч, далеч отлитат шеметни пжлчища.
Очи извржщат се назад,
кждето в бронзов прах трептят
тополите на горестните им селища.